

γραφίας μεταξὺ τοῦ ἐσωτερικοῦ καὶ ἐξωτερικοῦ ἐπιστολῶν μὲν 1,782,870· ἐφημερίδων καὶ ἐντύπων 1,101,854· ἐπισήμων δ' ἐγγράφων 628,777· τηλεγραφήματα δ' ἐκκκλοφόρησαν κατὰ τὸ αὐτὸ ἔτος 127, 588.

\* Ὁ ἀπὸ Ἀθηνῶν μέχρι Πειραιῶς σιδηρόδρομος κατὰ τὸ 1871 μετέφερε μὲν 565, 448 ἐπιβάτας εἰσέπραξε δὲ τὸ ποσὸν 450, 758 Δραχμῶν.

\* Κατὰ τὴν τελευταίαν στατιστικὴν τοῦ κ. Ἀλ. Μανσόλα ἐν Ἑλλάδι ἐπὶ 100 ἁρρένων κατοίκων ἀναλογοῦσιν ἐγγράμματοι 32, 96, ἐν Ἰταλίᾳ 21, 94, ἐν Γαλλίᾳ δ' ἐντισιν ἐπαρχίαις 55, 55. Ἐν Ἰταλίᾳ ἐκ τῶν 21, 94 τοῖς 100, 17, 84 γνωρίζουσιν μόνον ἀνάγνωσιν καὶ γραφὴν, 4, 10 δὲ ἀνάγνωσιν μόνον.

## ΑΝΕΚΔΟΤΑ

\* Ἀγαθὸς τις χωρικὸς ἐκλεχθεὶς ὑπὸ τῶν συγχωρικῶν του δήμαρχος, οὕτω πως ἐδημηγόρησεν εὐχαριστῶν τοὺς ἐκλέξαντας αὐτόν.

— Ἀγαπητοί μου συμπολίται!

Ἡ καρδίᾳ μου δὲν θὰ λησμονήσῃ ποτὲ τὴν εὐτυχὴ ἡμέραν, καθ' ἣν ἐκάματε εἰς τὰς λευκάς μου τρίχας τὴν τιμὴν νὰ τὰς θέσητε ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σας.

\* \*

Κυρία τις πρῶτον ἤδη παρευρεθεῖσα εἰς παράστασιν μελοδράματος, ἀκούσασα ᾄσμά τι τοῦ χοροῦ,

— ὦ τοὺς ἀχρεῖους! ἐκραύγασεν. ἄδουσιν ὅλοι ὁμοῦ διὰ νὰ τελειώσωσιν ὅσον τὸ δυνατόν γρηγορώτερα.

\* \*

«Ἡμέραν τινὰ, διηγεῖται ὁ γνωστότατος Γάλλος μυθιστοριογράφος Ἀλέξανδρος Δουμάς, ὑπῆγον εἰς τὸ θέατρον τῆς Κυρίας Σακῆ, ὅπως ἶδω παριστανομένην παντομίμαν τινὰ, ἐπιγραφομένην ὁ λυσσώδης βοῦς. Τὸ ἔργον ἦτο πολὺ ὠραῖον, πεποιημένον μετὰ μεγάλης καλαισθησίας, εἶχε τὸ ὕψος ὑψη-

λὸν, ἔβριθε δὲ μεγάλων ἰδεῶν καὶ ὡς τοιοῦτον μοὶ συνεστήθη ὑπὸ τῆς «Ἐφημερίδος τῶν Συζητήσεων» ἀλλ' ἀπὸ τῆς πρώτης μέχρι τῆς τελευταίας σκηνῆς ματαίως ἀνέμενον τὸ ζῶον, ὅπερ ἐδώρησατο τὸ ὄνομά του εἰς τὴν παριστανωμένην παντομίμαν.

» Μετὰ τὸ τέλος τῆς παραστάσεως ἐξῆλθον, καὶ ἐξερχόμενος ἠρώτησα τὴν ἀνοίγουσαν τὰ θεωρεῖα γυναῖκα:

» — Δὲν μοὶ λέγετε, σᾶς παρακαλῶ, καλὴ μου κυρία, διατί ἡ παντομίμα, τὴν ὁποίαν παρέστησαν, ἐπιγράφεται ὁ λυσσώδης βοῦς;

» — Διότι αὐτὸς εἶναι ὁ τίτλος τῆς, μοὶ ἀπήντησεν αὕτη.

» Ἀπεμακρύνθη ἐκεῖθεν τὰ μάλις εὐχαριστημένος ἐκ τῆς ἐξηγήσεως ταύτης.»

\* \*

Ὁ Ἀλέξανδρος Δουμάς υἱὸς ἔλεγε περὶ τινος ἰσχυροτάτης κυρίας:

— Ἐὰν ἔβλεπον ἐν ὀνείρῳ ἑπτὰ ὡς αὐτὴν καὶ ἂν ἤμην κυβέρνησις, θὰ διέτασσον νὰ γεμίσωσι πάραυτα τὰς σιταποθήκας, φοβούμενος σιτοδείαν.

\* \*

Ὁ Μερὺ, ὁ εὐφύεστατος ποιητὴς καὶ μυθιστοριογράφος, ἐγευμάτιζέ ποτε ἐν τινι ξενοδοχείῳ. Μεταξὺ τῶν συνδαιτυμόνων διεκρίνοντο πολλοὶ ὑπάλληλοι ἐμπορικῶν οἰκῶν, ταξειδεύοντες δι' ἐμπορικὰς ὑποθέσεις, αἵτινες ἤρχισαν νὰ διηγῶνται τὰς ἀνδραγαθίας ἃς διέπραξαν, φορεῦσαντες κατὰ τὰ ταξείδιά των δὲν εἰξεύρω πόσους ληστάς.

— Καὶ εἰς ἐμὲ συνέβη συμβᾶν ἔτι περιεργώτερον, εἶπεν ὁ Μερὺ.

— Διηγῆθητέ το, διηγῆθητέ το, ἐφώνησαν πανταχόθεν.

— Φαντασθῆτε, ἐπανέλαβεν ὁ Μερὺ, ὅτι ὁδοιπορῶν εἰς Καλαβρίαν, ἡμέραν τινὰ εὐρέθην εἰς τινα τρομερὰν στενωπὸν· ὁ ὁδηγός μου καταληφθεὶς ὑπὸ παικτοῦ φόβου, μὲ ἐγκατέλειψε καὶ ἔφυγε τρέχων, ἐγὼ δὲ ἔμεινα μόνος. Αἴφνης βλέπω ἐφορμῶντας κατ' ἐμοῦ ἕνα, δύο, τρεῖς ληστάς.



— Τρεῖς !! ἀνεφώνησέ τις τῶν ὑπαλλήλων.

— Τρεῖς! μοὶ ἀρέσει ἡ ἀλήθεια, καὶ δὲν θέλω νὰ ψευσθῶ καὶ νὰ εἶπω περικοπτοτέρους.— Ὁρμῶ κατ' ἐπάνω των, τινάζω τὰ μυαλὰ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸν ἄερα, βυθίζω τὸ ἐγχειρίδιόν μου εἰς τὴν καρδίαν τοῦ δευτέρου, ἀλλ' ὅσον διὰ τὸν τρίτον ....

— Τί ἔκαμεν ὁ τρίτος;

— Ἀλλοίμονον! μὲ ἐφόνευσεν.

\* \*

Ὁ κ. Jacobs κατασκευάζει τὰ καλλίτερα ἐφίππια τῆς Νέας Ὑόρκης· διὰ τοῦτο σύμπασα ἡ ἀριστοκρατία καὶ οἱ μεγαλέμποροι ἐξ αὐτοῦ προμηθεύονται.

Πρὸ τινος καιροῦ κατεσκεύασε καὶ παρέδωκεν εἰς τινα ἐν ἐφίππιον· ἀλλ' ὅτε ἠθέλησε ν' ἀποστείλῃ τὸν λογαριασμὸν ἐλησμόνησε τὸ πρόσωπον, διὰ τὸ ὁποῖον τὸ κατεσκεύασεν.

Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἐπεθύμει νὰ ζημιωθῇ τὸ ἐφίππιον ἐκεῖνο, προσεκάλεσε τὸν πρῶτον τοῦ ὑπάλληλου.

— Κύριε Οὐίλιαμ, τῷ εἶπεν, αὐτὸ καὶ αὐτὸ συμβαίνει καὶ διὰ νὰ μὴ ζημιωθῶμεν, ἀνάγκη νὰ θέσῃς τὸ ἀντίτιμον τοῦ ἐφίππιου εἰς ὅλους τοὺς λογαριασμοὺς, τοὺς ὁποίους ἔχεις ν' ἀποστείλῃς· τοιοῦτρόπως θ' ἀνακαλύψωμεν εἰς ποῖον τὸ ἐδόσαμεν.

Μετά τινος ἡμέρας ἠρώτησε τὸν ὑπάλληλόν του τί ἀπέγινε τὸ πολυθρύλητον ἐκεῖνο ἐφίππιον.

— Δεκαεπτὰ μέχρι τοῦδε τὸ ἐπλήρωσαν, ἀπεκρίθη ὁ Οὐίλιαμ, καὶ μένουσιν ἀκόμη ἄλλοι εἰκοσιπέντε λογαριασμοὶ νὰ σταλῶσι.

— Καλὰ, στείλέ τους καὶ αὐτούς.

\* \*

Μίαν ἡμέραν ὁ Θεὸς, εὐρισκόμενος εἰς καλὴν διάθεσιν, καὶ ἀπηνυδικῶς πλέον ἐκ τῶν παραπόνων τῶν λαῶν, ἀπεφάσισε νὰ θέσῃ ἐν τέρμα εἰς τὰ παράπονά των ταῦτα καὶ προσεκάλεσε τοὺς λαοὺς νὰ τῷ ὑποβάλλωσι τὰς αἰτήσεις των.

Ἦλθον τὰ ἔθνη ὅλα πρὸ τῆς πύλης τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἐζήτησαν ἕκαστον ὅ,τι ἐχρειάζετο.

Ἡ Ἀγγλία βαμβάκιον καὶ ῥοσμπήφ.

Ἡ Γερμανία πανεπιστήμια καὶ ἱκανοὺς πύθους ζύθου.

Ἡ Ἰταλία μακαρόνια.

Ἡ Ἑλλὰς νέαν κυβέρνησιν καὶ τὴν Κωνσταντινούπολιν.

Ὅτε ἦλθεν ἡ σειρὰ τῆς Ἰσπανίας, εἶπεν αὕτη πρὸς τὸν Θεόν.

— Θέλω ὠραῖον οὐρανόν.

— Θὰ τὸν ἔχῃς.

— Καὶ ὠραῖον οἶνον.

— Σοὶ παραχωρεῖται.

— Καὶ ἔπειτα μίαν καλὴν κυβέρνησιν.

— ὦ! παραπολλὰ ζητεῖς, ἀνέκραξε μετ' ὀργῆς ὁ Θεός· καταχρᾶσαι τῆς καλοσύνης μου.

Καὶ ἔκλεισε τὴν πύλην τοῦ οὐρανοῦ.

\* \*

Γνωστὸν εἶναι τὸ σέβας, τὸ ὁποῖον οἱ Μωαμεθανοὶ τρέφουσι πρὸς τοὺς τρελλοὺς, οὓς θεωροῦσιν ἐμπνεομένους παρὰ τοῦ Θεοῦ. Ὁ παράδοξος οὗτος σεβασμὸς ἐγένετο αἰτία ὅπως σωθῇ εὐρωπαϊὸς τις γεωλόγος, ὅστις περιηγούμενος εἰς τὰ ὄρη τῆς Ἀραβίας, προσεβλήθη ὑπὸ Βεδουίνων. Ὁ παχὺς τοῦ περιηγητοῦ τούτου σάκκος ἐκέντησε τὴν πλεονεξίαν τῶν ληστῶν τῆς ἐρήμου· ἀλλ' ἅμα ἀνοίξαντες αὐτὸν εὗρον μόνον λίθων δείγματα, ἔλαβον τὴν χεῖρά του τὴν ἔφεραν εἰς τὰ μέτωπά των εἰς σημεῖον σεβασμοῦ, τῷ ἀπέδωκαν μετ' εὐλαβοῦς κατανύξεως τὸ ὠρολόγιον καὶ τὸ βαλάντιόν του, καὶ ἔφυγον κραυγάζοντες: Ἀδὰ μα χμπούλ! (ἄνθρωπος τρελλός.)

\* \*

Ἡμέραν τινὰ τὸ βουρνούζιον τοῦ Ναστραδίν-Χώντζα, τοῦ παροιμιακοῦ τούτου προσώπου εἰς ὃν οἱ Τοῦρκοι ἀποδίδουσιν ὅλας τὰς ἀνοησίας καὶ ὅλας τὰς εὐφυΐας τοῦ κόσμου, τὸ βουρνούζιον τοῦ Ναστραδίν Χώντζα ἔπεσεν ἐκ τινος ὑψηλοῦ ἐξώστου. Ὁ Ναστραδίν-Χώντζας,



ιδῶν τοῦτο, ἤρχισε νὰ ἐκβάλλῃ τρομερὰς κραυγὰς.

— Τί ἔχεις λοιπόν; τὸν ἠρώτησαν.

— Συλλογίζομαι, ἀπεκρίθη, τί θὰ ἐπάθαινα ἂν ἤμην μέσα εἰς τὸ βουρνούζιον μου.

\* \*

Σχολαστικός τις σπονδαστής Γερμανός, ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του, πεφυσιωμένος διὰ τὰ γράμματα τὰ ὁποῖα ἔμαθεν. Ἡμέραν τινὰ εἰς τὸ γεῦμα ἡ μήτηρ εἶχε παραθέσει τρία μόνου αὐγά. — Τόσα ὀλίγα, ἀφ' οὗ μάλιστα θὰ φάγῃ καὶ τὸ παιδί μας! εἶπεν ὁ πατήρ. — Ἄ πατερ μου, λανθάνεσθε, δὲν εἶναι ὀλίγα ἀφ' οὗ εἶναι ἕξ αὐγά. — Πῶς ἕξ; Δὲν βλέπεις; Ἐν, δύο, τρία. — Ναί, ἀλλὰ ἐν καὶ δύο καὶ τρία δὲν κάμνουσιν ἕξ; — Πολὺ καλὰ· τότε ἡ μητέρα σου θὰ φάγῃ τὸ ἐν αὐγὸν, ἐγὼ τὰ δύο, καὶ σὺ πλέον φάγε τὰ ἐπίλοιπα τρία.

## ΠΟΙΗΣΙΣ

ΜΟΥΣΑ ΔΡΑΠΗΤΙΣ<sup>(1)</sup>

(Σάτυρα.)

Α'.

Δραπίτις, Μοῦσά μου, γυνὸς ὀλίγην εὐτολμίαν, ὀλίγην μόνον σὲ ζητῶ καὶ θὰ διατκεδάσῃς. Διότι δὲν ἀνέχομαι ποσῶς — μὰ τὴν μωρίαν — νὰ μένης εἰς δωμάτιον δασκάλου, καὶ νὰ σκάσης κατὰ κλειστός ἐντὶς αὐτοῦ τοσούτον ἤδη χρόνον μὲ λεξικά, γραμματικὰς καὶ μέ... μ' αὐτὰ καὶ μόνον.

Σὺ, ἥτις ἄλλοτ' ἔσπευδες, ἔπου ζῶή σ' ἐκάλει, φαιδρά, γενναία, εὐσταλής, ἐλπίζουσα, θαρρόυσα, ἡ βλέμμα ἔχουσα γοργόν, ἡ τὴν ψυχὴν μεγάλη, ὦ τοῦ Ὁμήρου σύντροφος καὶ τοῦ Πινδάρου Μοῦσα, ὦ πατρίτις τοῦ Βύρωνα τοῦ κεραυνοῦ ἐκείνου, τοῦ Ἀντῶν μαύρη κόλασις, ψυχὴ τοῦ Αἰμαρτίου,

Πῶς, παιδική μου φίλη, πῶς ἀπώλεσας τὸ σθένος, δι' οὗ Ὀλύμπους ἐπλάττες καὶ εἴτα παραδείσους; Τί ἔγινεν ἡ ἄλλοτε περιπαθὴς παρθένος, τοῦ ἔρωτος ἡ ἀηδῶν, ἡ ἀλκυὼν τοῦ μίσους,

(1) Ἐκ τοῦ ὑπὸ τὸν τίτλον τοῦτον ἀνακδότου σατυρικοῦ ποιήματος τοῦ κυρίου Ἰωάννου Καμπούρογλου, δημοσιεύομεν ὑπ' εὐθύνῃν του ὀλίγους στίχους ἐκ τῆς ἀρχῆς, νομίζοντες ὅτι διὰ τοῦτου δὲν φαινόμεθα ἀποδαγόμενοι τὰς ἐμπνεύσεις τοῦ ποιητοῦ, ὡς ἰδίαις ἡμῶν ἰδέας.

θρηνηῶσα, ὅταν, κύματα θαλάσσης ἀφρισμένης, τὰ μῖση κατεθρύοντο κατὰ τῆς εἰμαρμένης;

Τί ἔγινεν ἡ ἄλλοτε γλυκύθυμος παρθένος, κρατοῦσα κυματίζουσαν τὴν ἐθνικὴν σημαίαν, πρὸς ἣν τὸ βλέμμα ἔστρεφεν ὁ Ἕρως τεθλιμμένος, ἐκ βάθους σόρων τῆς ψυχῆς φωνὴν οὐχὶ ματαίαν; Τί ἔγινε, τί ἔγινεν ἡ Τουρκομάχος κόρη, ἥτις ἠσπάσθη τὸν σταυρὸν καὶ ἤρπασε τὸ δόρυ;

Περιδεῖς, ἀδύνατος, ὡχρὰ καὶ μελαναίμων, ἴδετε τὴν! βλέμμα σθεστὸν πλανᾷ ἐντὸς δακρύων καὶ τρέμει μήπως φωραθῇ δακρύουσα ἡ τλήμων, διότι θὰ ἐπιπληχθῇ ὑπὸ φρουρῶν ἀγρίων. «Τὸν Βύρωνα ἀναπολεῖς καὶ κλαίεις; θὰ τῇ εἴπουν, Δὲν θέλομεν βομαντισμοὺς ἡμεῖς· αὐτὰ μᾶς λείπουν!»

Ἐμάρανεν τὸ κάλλος σου, ὦ Μοῦσα, εἰ δασκάλου· τὰ ὄνειρά σου ἔσβεσαν καὶ τὰς κρυφὰς ἐλπίδας. Κονιορτοσκεπῇ αὐτοὶ ἀρέσκουσι τὰ κάλλη· δὲν εἶδες τοῦ Ὁμήρου τῶν ποτὶ σε τὰς σελίδας; Τοῦ παρελθόντος ἀνθρώπου, διὰ τοῦ παρελθόντος φονεύουσι τὸ αὐριον, κακοῦργοι τοῦ παρόντος.

Ἄφες αὐτοὺς! μετανοεῖς; τὸ μέτωπόν σου κρούεις; Ἐγείρου, σὲ ἐπάτησαν· ἀλλ' εὐτυχῶς ταχέως τὸ λάθος σου ἐνόησας. Ἐλθε, μὴ τοὺς ἀκούης. Μολύνει εἰς τὰ χεῖλη των τὸ τῶν προγόνων κλέος, μολύνει ἡ ἀλήθεια... Τί λέγω! ἀληθείας αὐτοὶ, αὐτοὶ νὰ εἴπωσι! Βαθαὶ τῆς εὐπιστίας!

Μαστίγωσις, μαστίγωσις, μὰ τὸν Θεόν, τοῖς πρέπει! Ὅσοι θρηνεῖτ' εἰς ποιητῶν ἀποθανόντων μνήμα, ἔσοι ἀκόμῃ ψάλλετε τῶν Σούτσων μας τὰ ἔπη, καὶ λέγετ', ἐνθουσιάζοντες τὸν Ζαλακώσταν, — κρῖμα! λάβατε τώρα μάστιγας, κτυπᾶτε τοὺς δασκάλους, διότι εἶνε δῆμιοι τῆς δόξης καὶ τοῦ κάλλους.

Τὸ κάλλος τῆς ποιήσεως αὐτοὶ τῆς ἐλευθέρως λυσσῶντες μὲ τοὺς ἔνοχας ἐπέπεσαν καὶ φθείρουν. Ὡς θιναί, ἅμα τὸ φῶς ἐκλείψῃ τῆς ἡμέρας εἰς ἀμαθείας παχυλῆς τὰ σκότη βῆμα σέρουν καὶ τῶν μεγάλων ποιητῶν τοὺς τάφους ἀνορύττουν καὶ τρώγουσι τὴν μνήμην των, κι' ὁ εἰς τὸν ἄλλον [πλήττουν.

Ἐλθε, ὦ Μοῦσα, φύγωμεν μακρὰν τῆς φωλεᾶς των. Ἀπόβαλε τὰ ῥάκη σου, ἐνδύθητι πορφύραν κ' ἐλθε φαῖδραὶ νὰ φύγωμεν. Ἀκούεις τὰς φωνὰς των; Θεὸς τρελλὴν σ' ἀποκαλοῦν· μὴ λησμονῆς τὴν [λύραν! Ἐλθε... ἐλθε... κατόπιν μας μ' ὅσας δυνάμεις ἔχει καὶ πνευματικῶν ὁ φοβερός Ἀμουσιάρχης τρέχει.